

Isten ujjongásra biztatja népét. Az előző fejezettel összekapcsolva: az ok az ujjongásra az, hogy „az Úr Szolgája”, Isten Fia bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, mi az Ő sebeivel meggyógyultunk, és Őáltala szabad utunk van Istenhez (Ef 2,18).

„Ujjongj, te meddő, aki nem szültél, nem vajúdtál” – ujjongj annak ellenére, hogy nincs (még) áldás az életeden. Egy asszonyt akkor becsültek meg, akkor tartották áldottnak, ha gyerekeket szült. „Többek az elhagyottnak fiai a férjnél való fiainál.” Ki az elhagyott? „Egy rövid szempillantásig elhagytalak” (7. v.). Isten azt nevezi elhagyottnak, akivel Ő nincs vele. Akit a bűnei elválasztanak tőle. De most az ilyeneknek ígéri az áldást. Nincsenek feltételek, nem mondja: „megáldalak, ha ezt és ezt megteszed”. Helyette arról beszél, hogy meggyógyít, sőt „meggyógyított” – mert Isten megváltás-terve már készen volt, Krisztus „a világ teremtése előtt kiválasztatott” (1Pt 1,20) arra, hogy megváltson minket. Itt már csak azt parancsolja, hogy higgyünk az ígérétenek. „Szélesítsd ki sátorod helyét”, készülj fel arra, hogy áldást fogsz kapni, hogy át tudd venni, el tudd fogadni!

„Többek... a férjnél valónak fiainál.” Ki a férjnél való, aki nem kap olyan nagy áldást? Aki természetesnek vette, amit eddig is kapott Istentől. Nem adott hálát és nem kért még többet. Ő az „igaz, akinek nincs szüksége megtérésre”. De nem az igazakat hívja Isten, hanem a bűnösöket megtérésre. Nem az igazon, hanem a megtérő bűnösön van öröm a mennyben. A hazatérő, bűnbánó fiúnak rendeznek lakomát, nem annak, aki el sem ment.

Isten a kezdeményező, aki adni akar, aki meg akar áldani, de nem akárhogyan: a Vele való kapcsolatban. Adni akar – illetve már adott, és várja, hogy elfogadjuk. Ez nemcsak a megtérés, hanem a hívó élet áldásai is: lépések a megszentelődésben, imádságok meghallgatása. Elfogadjuk? Ő azt mondja: „szentek legyetek”, mi ajándéknak tartjuk, hogy azok lehetünk, és nem kell bűnben élnünk? Amikor megtesz valamit, amiért könyörögtünk, gondolunk-e rá, hogy most éppen ezt vagy azt a kérésünket teljesítette?

„Szélesítsd ki sátorod helyét... mert mind jobb-, mind balkézre kiterjedsz.” Észak-Izráel fogságba vitele (asszír) ekkor küszöbön van, vagy már meg is történt. Júda, a maradék, kicsi. Ráadásul őt is eléri később az ítélet, a fogság. Mégis ezt az ígéretet kapja, és ezt a biztatást: „ne félj, mert nem szégyenülsz meg”. Isten a fogságban is törődik népével, visszahozza, előkészíti arra, hogy várják a Messiást, „Izráel vigasztalását” (Lk 2,25) – aki a pogányok világossága is lesz (Ézs 49,6; Lk 2,32).

„Nem szégyenülsz meg” – szól nekünk is, mindenkinek, aki „Izráel vigasztalásához”, Jézus Krisztushoz megy, mert aki Őhöz megy, azt Ő nem küldi el. Az valóban elfeledkezhet „ifjúsága szégyenéről”, mert Isten a háta mögé veti a bűneit. De elfeledkezhet „özvegysége gyalázatáról” is. Az özvegyekkel általában nem törődtek, de Jézus őrájuk is odafigyelt: Lk 7,12–13; Mk 12,43. Velünk is fog törődni, akármilyen nehéz is lesz később az életünk, akárhogy lenéznek. Ha ilyenkor is Őrá tudok nézni, és leteszek az Ő kezébe mindent, ami az enyém, arról Ő is megemlékezik.

„Mert férjed a te Teremtőd... megváltód Izráel szentje”. Ez örökkévaló biztonság, maga az örök élet. Aki teremtett, az meg is váltott („kétszeresen az Övé vagyok”). Ő az egész föld Istene: akárhol vagyok, Ő lát, várja, hogy mindennel hozzá menjek. A bűneimmel, az engem érő bántásokkal, az örömeimmel, a kéréseimmel. Azzal, hogy hadd ismerjem meg Őt még jobban, hogy ahogyan Ő szeret, én is szerethessek úgy...

„Elhagytalak... összegyűjtelek; elrejtettem orcámat... örök irgalmassággal könyörülök rajtad.” Az elhagyott állapot, amíg nem voltunk Krisztusban, elmúlt. Nem kell elfelejtenünk, de nem

kell szégyenkeznünk sem, mintha még mindig terhelne. Mert Krisztus összegyűjtött, és ő az én megváltó Uram. Ő azt az elhagyott állapotot szenvedte el, amit mi nem: mert amikor mi „el voltunk hagyva”, volt számunkra reménység, biztatás, mert hívott Isten, készen volt a kegyelme. Amikor Krisztust elhagyta az Atya, Neki nem volt reménység, végig kellett szenvednie. De ezzel szerezte meg nekünk az „örök irgalmasságot”, és a feltámadásával lett igaz, hogy „én élek, és ti is élni fogtok” (Jn 14,19).

Ézs 57,19

Megteremtem ajkán a hála gyümölcsét: Békesség, békesség közel és távol! Ezt mondja az ÚR:
Meggyógyítom őt!